

Italské zmrzlinovo-basketbalové Velikonoce

Velikonoce jsou dobou velkých turnajů – u nás i v zahraničí. V archivu OSK jsou k přečtení články o turnajích ve Francii nebo v Belgii, letos po pár letech čekala Itálie. Země, kde nikdy není nic špatně, protože za nejbližším rohem čeká zmrzlina, káva nebo pizza. A Když si sednete u cesty na kámen, pak skoro jistě pochází z nějakého starořímského sloupu.

O cestě se dá říct leccos, jen ne to, že byla jednotvárná. Nejprve vyrazila průzkumná skupina z Olomouce do Vídně.

Sedmičlenná skupinka prošla historické centrum, od dómu kolem Hofburgu, poznala sochy Evžena Savojského a velkovévody Karla a dorazila až ke sv. Ruprechtovi

Po zkompletování celé výpravy se už pokračovalo nočním vlakem – směr Florencie.

Vystoupili jsme trochu unavení a taky zaraženi obrovským množstvím lidí (Velikonoce) – nicméně cestou k Davidovi kolem katedrály se ztratily jen Vanda a Emma (přesněji řečeno neztratily, jen se zasekly u zmrzliny). S Davidem se fotily hlavně starší holky (pochopitelně). Kolem řeky Arno jsme se jen krátce prošli a už se nám chtělo pryč – do našeho cílového místa – lázeňského městečka Montecatini.

Protlačili jsme se davy turistů, vyzvedli kufry (80 Euro !!) a našli nástupiště šest, odkud jel vlak do Luccy.

Montecatini je městečko, kde na jeden dům připadají dva hotely, v lázních se léčí skoro všechno a složení návštěvníků vypadá podle toho. My jsme do tohoto světa vnesli nový, čerstvý vítr ... bohužel někdy až moc, protože nám trvalo zhruba dva dny, než jsme pochopili, že „to“ kolem nás jsou taky lidi a že z nás nemusejí být všichni hned nadšeni stejně, jako jsme my ze sebe.

Basketbal začal v pátek zápasem proti Maďarkám – po vítězství jsme v dobré náladě vyrazili na zahájení, které bylo vlastně jediným momentem, ze kterého se dalo usoudit, o jak velký turnaj se jedná (zas tak moc velký ne). Hymny a vlajky nechyběly, zato se organizátoři sympaticky vyhnuli projevům

nejrůznějších „činitelů“, které vždycky spolehlivě každý ceremoniál zabijí.

Sobotu jsme věnovali výletu do Montecatini Alto, starého sídla s hradem nad krajinou Toskánska, všechno bylo podtrženo hezkým počasím, takže Eura (nejen za zmrzliny) jen mizela. Vystoupali jsme od autobusu až nahoru, v čemž nás trochu zdržovala nově objevená vášeň mikrofotografie, takže některé fotky každé stéblo trávy s vášní biologa.

Během pobytu jsme se seznámili i s italskou kuchyní (těstoviny, tedy „pasta“, pak maso + zelenina nebo podobně, dezert). Ukázalo se, že ve výchově ke zdraví máme vážné mezery, protože nejíme:

- Hrášek
- Skoro jakoukoli zeleninu
- Krůtí maso v omáčce
- „hamburger“ (pod dojmem poplašné zprávy, že je z plameňáka)
- Cotoletta Milanese (z neznámých důvodů)

Zato pod pojmem „jídlo“ rozumíme: sladkou Colu, chipsy Pringles a podobně, gumové hady a další potvory všeho druhu.

S těmito energetickými zdroji jsme pak vyrazili na odpolední zápas proti klukům v červeném (nepodařilo se přesně identifikovat odkud). Po snadném vítězství návrat do hotelu a tradiční rodeo na postelích a podobně k opravdu malé radosti dalších hostů.

Až v neděli se konečně povedlo vášně a rozdováděnost trochu uklidnit. Čekal nás zápas s nejlepším soupeřem, klukovským týmem z Vignoly, kteří zahájili ve velkém stylu, a nám dalo spoustu práce se aspoň zachytit jejich tempa. Pak se už ale začala projevovat naše větší basketbalovost a po zásluze jsme vyhráli, byť „last shot“ Majdy byl s velkým štěstím. Z tajemného „sekretariátu“ turnaje, který jsme nikdy nespátřili na vlastní oči, pak přišla zpráva, že hrajeme „final game“ večer ve velké hale se stejným soupeřem. Podporování rodiči a děvčaty z U19 jsme dorazili na místo a vyhráli

v ne až tak pěkném zápase, nicméně nijak snadno. Po zápase následoval nejkratší ceremoniál všech dob (takový nespátříte ani na Ostrava Cupu ☺) kdy jsme dostali pohár a trička asi ve dvaceti vteřinách. Večer byl dosti klidný, byť ráno se ukázalo, že některé pokoje šly spát zase až dlouho po půlnoci...

V pondělí nic nenasvědčovalo Velikonocím, žádní koledníci, natož pomlázky a vajíčka. Sbalili jsme se a šli fandit U19 v jejich „final game“ – rovněž proti soupeřkám, se kterými už hrály. V dosti tvrdém zápase se našim barvám nevedlo a vítězství si odnesla děvčata z Maďarska. Pak už následovalo dlouhé odpoledne, cesta na nádraží a série vlaků, provázená nejspíš propracovaným železničářským humorem, který panuje po celé Evropě: expres

z Florencie přijede do Vídně šest minut poté, co odjede expres z Vídně dál na Prahu, vlak z Vídně do Břeclavi přijede sedm minut poté, z Břeclavi odjede rychlík na Prahu, rychlík z Břeclavi přijíždí do Přerova v tutéž minutu, kdy nástupiště opouští EC na Prahu atd. Ale domov se blížil, takže jsme to snášeli statečně...

Jaký je závěr: Příště určitě zase někam (tady to jednou stačilo, i když 3 slušná utkání byla o hodně víc než vloni v Polsku), zlepšíme se – snad už konečně – v chování na veřejnosti a taky se poučíme z faktu, že hojení zraněné ruky, které v Olomouci zabere tři dny, trvá v Itálii dvě hodiny, stejně jako bolesti hlavy, břicha a podobně. Prostě na jihu se všechno léčí rychleji.....že by tou zmrzlinou, která je nedostupná?